

KAISA IKOLA

SAGA
EGMONT

JÄITÄ HATTUUN,
HULLU
LUOKKA

Jäitä hattuun, hullu luokka!

Kaisa Ikola

Jäitä hattuun, hullu luokka!

SAGA Egmont

Jättä hattuun, hullu luokka!

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1997, 2023 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727095226

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

"Kaikissa meissä asuu pieni Loiva."

Emilia

1. luku

Rykmentin murheenkryyni

Maanantaipäivän äidinkielentunti oli kulumassa loppuun. Aliisa von Hertzen, 9B:n luokanvalvoja, oli jo palauttanut lähes koko luokan aineet; ylistettyään pilviin Miinan tuotoksen, jossa tämä kuvasi Mielenkiintoisinta tapausta hiihtolomallani (jostakin syystä Miina oli valinnut aiheeksi hiihtoretkellään näkemänsä kaksi jänistä, ei työtä Radio Monimölyssä¹), hän oli nyt tarttunut seuraavaan konseptipaperiin ja rypisti ankarasti kulmiaan.

– Juha, hän lopulta sanoi, ja luokka höristi korviaan. Loivan aineen palauttaminen tiesi aina mielenkiintoista vaihtelua tuntiin. – Tuota. Tämä sinun aineesi.

– Niin, opettaja? Loiva hymyili rohkaisevasti. Hän oli saanut edellisellä välitunnilla poltetuksi tupakan moista sauhuttelua ankarasti vastustavan Emilian näkemättä, ja säteili nyt hyvää tahtoa koko maailmaa, jopa opettajia, kohtaan.

– Hm. Aliisa hypisteli ainetta. – *Onhan* tämä nyt vähän pitempi kuin tähänastiset... Mutta kun sinä olet koonnut tähän

puolen sivun tekstiin kaikki mahdolliset pilkku-, yhdyssana- ja kielioppivirheet! Aliisa huitoi ainetta ilmassa kuin se olisi saanut viat putoamaan paperilta pois. – Ainoa virhe, jota en tästä löytänyt, on verbimuoto "alkaa tekemään"...

– On se siellä! Loiva huudahti innokkaana. – Kato viidettä riviä ylhäältäpäin – eiks siellä luekin, että "tultuani koulusta *aloin korjaamaan* mopoani"...

Aliisa katsoi viidettä riviä ylhäältäpäin ja muuttui kellansinerväksi. Sitten hän alkoi hitaasti laskea sataan.

– Poistu hyvän sään aikana! Emilia sähisi Loivalle, sillä koko luokka tiesi miten vähän sataan laskeminen auttaisi Aliisaa hermojen hallitsemisessa. Loiva pompahtikin jo pulpetistaan hävitäkseen käytävään ennen kuin hänet heitettäisiin sinne, kun Aliisa kahteenkymmeneenkahdeksaan päästyään äkkiä nielaisi ja ojensi aineen Loivaa kohti.

– Miten minä en tuota aiemmin huomannut... Siinä tapauksessa minun täytyy muuttaa numerosi seitsemän puolesta kahdeksaan, hän sanoi alistuneena.

– Täh, ulvoi Herbert, joka oli saanut seitsemän. – Tää on väärin, miten Loiva muka voi saada kaheksan!

– Se on miinus kahdeksan, Aliisa ilmoitti korjatessaan arvosanaa muistikirjaansa. – Juhan aineessa on nimittäin enemmän virheellistä kuin oikeaa tekstiä... Hän puisti päätään.

– Voi voi, joskus minä toivon, että olisin sittenkin päässyt eduskuntaan silloin 70-luvulla kun olin ehdokkaana. Voisin olla tällä hetkellä puhemies sen sijaan, että yritän juurruttaa teistä pois "alkaa tekemään" -verbimuotoa!

– Ja sit säkin voisit kirjoittaa tulipalojuttuja, Herbert ehdotti. Aliisa mulkaisi häntä, mutta hymyili sitten Loivalle.

– Koeta nyt kerrata hieman näitä juuri opiskelemiamme kielioppiasioita ennen seuraavaa ainetta, hän sanoi.

9B tuijotti.

– Onks se kipee? Anna supisi Miinalle. – Se hymyilee, vaikka Loiva möhli!

– Jos Aku on kosinu sitä? Miina sähisi vastaan.

Loiva seiso keskellä käytävää aine kädessään ja räpytteli silmiään.

– Siis – saanks mä olla täällä luokassa? hän kysyi epäuskoisena ja vähän pettyneenä. Käytävässä majaili yleensä mielenkiintoisia luokista ajettuja tyyppejä, eikä aika siellä tullut pitkäksi.

– Tietysti, Aliisa huudahti. – Minä en usko oppilaiden käytäväänajamiseen, silloinhan he vain menettävät osan tärkeää opetusta. Kuten sanottu, kertaa kielioppia, kirjoitattehan te vielä ainakin yhden aineen tässä ennen kevättä. Ja sitten tämä Pirjon aine, tästä voisin sanoa, että...

Loiva romahti istumaan pulpettiinsa.

– Mitä ihmettä tapahtuu? hän tiukkasi Emilialta. – Se antaa mulle miinus 8 aineesta eikä räjähdä!

Samassa kello soi ja luokka alkoi koota tavaroitaan korviahuumaavalla kolinalla.

– Ai niin, vielä yksi asia, Aliisa huusi metelin yli. – Teillä on huomisesta lähtien viikon ajan sijainen äidinkielessä.

– Mä en kestä! Herbert tuijotti Aliisaa. – Kai se edes varmasti tulee tänne, eikä lähe johonkin Turkkiin?

– Aivan varmasti, Aliisa säteili. – Eihän tuollaisia Uolevi Tuomenvuon tapauksia satu kuin kerran vuosisadassa.²

– Vuosisata vaihtuu kohta, Herbert mutisi synkeästi.

– Miks meillä on sijainen? Kyösti tahtoi tietää.

– Matkustan huomenna Helsinkiin äidinkielenopettajien koulutuspäiville, joilla käsitellään oikein mielenkiintoisia asioita, ja onneksi saimme teille pätevän sijaisen näiden kuuden päivän ajaksi, niin ettei minun tarvitse olla huolissani.

– Kuka se on? Miina kysyi.

Aliisa rypisti kulmiaan.

– Odotahan... Matti oli hänen etunimensä, kyllä, mutta valitettavasti en nyt muista sukunimeä...

– Luultavasti Virtanen, tokaisi Loiva, joka oli taitellut aineensa takataskuun sopivaksi. – Ootsä ihan varma, ettei myös ruotsinopettajat voi osallistua niille koulutuspäiville?

Aliisa punastui väkevästi.

– Noh, olehan nyt siinä, hän mutisi ja paimensi 9B:tä edellään ulos luokasta. – Lehtori Vankka kyllä mainitsi, että aikoo perjantaina matkustaa Helsinkiin vierailemaan jonkun sukulaisensa luona, joten ehkäpä tapaamme.

– Nykyisen vai tulevan sukulaisen? Loiva vielä tiedusteli, mutta Emilia työkkäsi hänet käyttävään.

Aliisa ei ollut kuulevinaan.

– Ai niin, hän sanoi penkoen käsilaukkuaan, – leikkasin tämän ilmoituksen aamulla lehdestä. Tosin teidän edesottamuksenne salapoliisitoiminnassa eivät oikein ole minun makuuni, mutta toisaalta voisitte saada tästä lisää rahaa luokkaretkirahastoonne. Ole hyvä, Kyösti. Ja muistakaakin käyttäytyä hyvin sijaisenne ohjauksessa! Aliisa ojensi Kyöstillle lehtileikkeen, lukitsi luokan oven ja kirmasi alas opettajien portaita ehtiäkseen puuteroida nenänsä ennen kuin Aku tulisi opettajainhuoneeseen.

– No nyt mä tajuun miks se oli noin hyvällä tuulella, Anna sanoi. – Se pääsee viikoks eroon meistä Akun seuraan... Mikä se lehtileike on, Kyösti?

– Luetaan ulkona, mä aavistan et Napsu on valvojana enkä mä tahdo et se löytää meidät täältä, Kyösti sanoi, sillä kolmannesta kerroksesta kuului historian ja yhteiskuntaopin lehtori August Tuomenvuon karjaisu, joka kertoi hänen löytäneen jonkun uhkarohkean seiskaluokkalaisen piileksimässä käytävässä sen sijaan, että tämä olisi ollut ulkona haukkaamassa terveellistä happea.

Koulun 9B on jälleen vauhdissa! Kyösti yltää uuteen pitsansyöntiennätykseen ja luokka tekee jännityselokuvia täydellä touhulla. Tavanomaisen kohelluksen lisäksi opettajille tulee uusi, pirisevä päänsärky, kun Loiva houkuttelee luokkakaverinsa ostamaan kännykät. Hullu luokka ei ota jäitä hattuun tänäkään keväänä, vaan tutut tempaukset saavat jatkoa.

Teos on riemastuttavan Hullu luokka -sarjan kahdeksas osa. Sarjassa seurataan yläkoululaisten vauhdikasta elämää 8. ja 9. luokalla. Sarjan kaksi ensimmäistä teosta Kaisa Ikola kirjoitti yhdessä Minna Kulmalan kanssa.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) (s. 1974) on suomalainen historian tutkija ja kirjailija. Ikola on kirjoittanut erityisesti lasten- ja nuortenromaaneja, joista ensimmäisen hän julkaisi ollessaan 13-vuotias. Ikolan rakastetuimpiin teoksiin kuuluu hulvaton Hullu luokka -sarja.